

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Πέμπτος

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ τὸν ἰανουάριον ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι.—Γραφεῖον τῆς Δευτερεύουσας: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

28 Μαΐου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΗΤΗΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΗΛΑΡΑ

Ιωάννης Βηλαράς

[Ὁ Ἰωάννης Βηλαράς ἐγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις τῷ 1771. Ἐπούσασε τὴν ἰατρικὴν εἰς Παταύιον τῆς Ἰταλίας, ἦν καὶ ἐξήσκησε προσληθθεὶς εἰς τὴν ὀπηρεσίαν τοῦ Βελή Πασσά, υἱοῦ τοῦ Ἀλῆ Πασσά, τὸν ὁποῖον ἠναγκάσθη νὰ παρακολουθῇ εἰς ἀπάσας τὰς ἐκστρατείας του. Ἀκολουθῶνς παρατηρηθεὶς διήγαγεν ἥσυχον καὶ εὐδαίμονα βίον ἐν τῇ πατρίδι του, ἐπαγγελλόμενος τὸν ἰατρὸν καὶ καταγινόμενος εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν Μουσῶν. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ὀπιστὰς τρομερὰν καταστροφὴν τῆς ἐαυτοῦ περιουσίας, συναπέφυκον ὑπὸ τῆς Πύλης καταδιωγμῶν κατὰ τοῦ σατράπου Ἀλῆ Πασσά, ἐτελεύτησεν ἐν πενίᾳ, ἐν Ζαγορίῳ, ἐν ἔτει 1823.]

Τὸ πρωτότυπον τῆς ἐπομένης ἀφελοῦς καὶ διδακτικῆς ἐπιστολῆς του ἐκτονοποιήθη ἡμῖν ὑπὸ τοῦ κ. Στ. Κρίνου.

Σ. τ. Δ.

Μία ἐπιστολὴ τοῦ

ΒΗΛΑΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΤΟΥ

Ἰγνέ μου!

Ἡ ἀνησυχία μου πολλὰς φορὰς καταντάει σὲ παραδαρμὸν ἐξαιτίας σου ὅχι ἀπὸ κανένα σου σφάλμα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν αἴσθησιν τῆς πατρικῆς φιλοστοργίας, ὅπου νιώθω τὸ κεντρί της νὰ με πληγόνῃ παραβηθῆ στὴν καρδιά γιὰ τὴν ἀπουσία σου ἢ ἀποκατάστασι στὸ δρόμον τῆς εὐτυχίας σου καταδαμάζει στὴν καρδιά μου τὸν πόνον τοῦ χωρισμοῦ σου, καὶ ὁ νοῦς μου λαρόνει, ὅποτε ἡ φαντασία μου σὲ παρασταίνει εὐτυχῇ στὴν ἐκλογὴ τῆς ἐπιχειρήσεώς σου ἄλλ' ἡ ἀβεβαιότητά ἀκόμα τοῦ ἔργου μὲ κρατᾷ σὲ ἀδιάκοπον κυματισμὸ τῆς ἀπόφασίς μου. Τὸ μοναχὸν, ὅπου μὲ ἀναπαύει, εἶναι ἡ καλὴ σου γνώμη καὶ τὰ σωστὰ μέτρα, ὅπου μοῦ γράφεις, πῶς ἀγωνίζεσαι νὰ παίρῃς σὲ κάθε σου κίνημα. Ἐξακολούθη πάντα τὸν ἴδιον τρόπον, γιὰ νὰ ζῶ κἄν, στερεμένος ἀπὸ τὴν παρουσία σου, μὲ κάπνιο θάρρος.

Τὰ γράμματά σου ἀπὸ Ζάκυνθο ἄρχισαν νὰ μοῦ ἔρθουν σ' αὐτὰ σου ἀποκρίθηκα εὐθύς, καὶ τὰ ἐσύστησα τοῦ ἴδιου μέσου ὅπου μοῦ ἐπαράγγελες ἐπιθύμαγα νὰ τὰ λάβῃς ὀγλήγορα. Τὴν ὥραν ὅπου τὰ ἐβούλλωσα, καὶ ἐτοιμάζουσαν νὰ τὰ δώσω, μοῦ ἐγχείρισαν ἓνα γράμμα τοῦ κυρ Ψαλίδου, ὅπου μοῦ φανέρονε, πῶς τοῦ ἐγίφειες μετρητά. Τοῦ ἔγραψα νὰ σοῦ ἐμπάσῃ ἀ-

μέσως καὶ νὰ μὲ διορίσῃ νὰ τὰ μετρήσω ἐδῶ. Ἐπειράχθηκα, νὰ σοῦ εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, ἀπὸ τὴν λέξι δανεικά! Ὅσο ζῶ, ὑγιέ μου, καὶ εἶναι χρεῖα νὰ συντρέξω ἀκόμα σὲ ἀναγκαιότατα ἔξοδά σου, δὲν καταδέχομαι ποτὲ νὰ χρεωστῆς ἄλλου βοήθεια ἄλλὰ μῆτε νὰ ἀπομακρυνθῆς ἀπὸ τῆς ἀπόδειξες τῆς ἀγάπης μου ὑποφτεύοντας νὰ μοῦ δώκῃς βάρους. Ὡς ποῦ φτάνει ἡ ἀγάπη τῶν γονέων πρὸς τὰ παιδιὰ τους καὶ ξεχωριστὰ πρὸς ἐκεῖνα ὅπου τὴν ἀχρίζουν, ἐσὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν γνωρίσῃς ἀκόμα. Ἡ στέρεσι καὶ τῶν ἀναγκαιότατων, ὅποτε χρησιμεύει γιὰ τὸ καλὸ τῶν ἀξίων παιδιῶν, γένεται ἄκρα ἀπόλαψι σους γονεῖς. Τὰ παιδιὰ εἶναι ἡ ἐξακολούθησι τῆς ζωῆς τῶν γονέων, εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ ὅλη ἡ διαφορὰ στέκεται στὸ ὀλιγότεμα τῆς ζωντανάδας ἀπὸ τὴν ἀρχή, καὶ στὸ αὐγάτισμα τῆς ἴδιας στὰ κλωνάρια. Ὅποτε τὰ μέρη ὅπου προσθέτονται στὴ ρίζα ἀναλογοῦν μὲ τὴν ποιότητά της, γεννιέται ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη καὶ εὐτυχία καὶ ἡ ζωὴ τῆς ρίζας ἀπ' ὀλίγον ὀλίγον ἀπερνόντας στοὺς κλώνους τὴν ἀφίνει νεκρῇ ἄλλ' ὁ θάνατός της εἶναι γλυκός. Ἄν τὰ κλωνάρια ξεκλίβουν ἀπὸ τὴν ποιότητα τῆς ρίζας προξενιέται ἡ ἀντιπάθεια καὶ ὅσα ἀπ' αὐτὴ, καὶ ὁ θάνατος τῆς ρίζας τότε πικρός. Ἐφυσιολόγησα παραπολύ ἄλλὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ πολὺ, ἐπειδὴ καὶ πρὸς σπαθῶ νὰ γένῃς ἀξίος τῆς ἀγάπης μου.

Δὲν ἠξέρω τί ἀποφάσεις γιὰ τὸν ἀπ' αὐτοῦ μισμὸ σου καὶ εἶμαι σὲ ἀνυπομονησιὰ ὅσο νὰ μάθω. Μὴ παραξενεύεσαι, ὑγιέ μου, γιὰ τὴν ἀνησυχίαν μου ἢ πράξι μου στὸ μέγα βιβλίον τοῦ κόσμου, ἐξαιτίας τῆς πολυκαιρινῆς παρατήρησις, μὲ ἀνγκιάζει νὰ ἀμφιβάνω στὰ μέτρα τῆς ὀρηκτικῆς νιότης. Τὰ ἀπέρασα αὐτὰ τὰ μωρὰ χρόνια, καὶ λογαριάζω τώρα τὰ λάθη, ὅπου ἐξαπροσεξίας μου ἔκανα. Ἐνόσω σ' εἶχα σιμά μου, εἶχα ὁ ἴδιος τὸ χαλινὸν, ὅπου σ' ἐμπόδαγε νὰ παραστρατήσῃς κοντὰ σὲ ἄλλον, πῶς νὰ βεβαιωθῶ γιὰ τὴν ὀδηγία σου λείποντας ὁ ἴσκιος τοῦ πατρός; ἂν δὲν ἤμουν πληροφορημένος, πῶς εἶμαι παρῶν στὸ νοῦ σου, σὲ κάθε σου πράξι, θὰ ἤμουν ἀπελπισμένος. Παρηγοροῦμαι ἀπὸ τὸ στοχασμὸν, πῶς ἔχεις πάντα τὴν ἀγάπην καὶ τὸ σέβας πρὸς τὸν πατέρα σου ἠολοποῦ καὶ ὁ μοναχὸς σκοπός σου εἶναι ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία σου, ἡ μοναχὴ εὐχάριστος τῶν γονέων σου. Ἀγνώ-